31968L0414

DYREKTYWA RADY
z dnia 20 grudnia 1968 r.
nakładająca na Państwa Członkowskie Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów surowej ropy naftowej i/lub produktów ropopochodnych

(68/414/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 103,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia [1],

a także mając na uwadze co następuje:

przywożona ropa naftowa i produkty ropopochodne mają coraz większe znaczenie w zaopatrzeniu Wspólnoty w dostawy energii; wszelkie trudności, nawet czasowe, powodujące zmniejszenie dostaw tych produktów przywożonych z państw trzecich, mogą powodować poważne zakłócenia w działalności gospodarczej Wspólnoty; wobec tego faktu Wspólnota musi mieć możliwość wyeliminowania lub przynajmniej zmniejszenia wszelkich negatywnych skutków w takim przypadku;

kryzys w uzyskaniu dostaw może pojawić się nieoczekiwanie i dlatego konieczne jest ustanowienie środków niezbędnych do zrekompensowania możliwych niedoborów;

w tym celu konieczne jest zwiększenie bezpieczeństwa dostaw ropy naftowej i produktów ropopochodnych w Państwach Członkowskich przez utworzenie i utrzymywanie minimalnych zapasów najważniejszych produktów ropopochodnych;

produkcja krajowa przyczynia się, sama przez się, do zwiększenia bezpieczeństwa dostaw; warunki produkcji wspólnotowej i większe bezpieczeństwo dostaw związane z tą produkcją uzasadniają nałożenie na Państwa Członkowskie obowiązku utrzymywania zapasów surowców przywożonych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Państwa Członkowskie przyjmują odpowiednie ustawy, rozporządzenia lub przepisy administracyjne w celu utrzymania w sposób ciągły, uwzględniając przepisy art. 2 i 7, swoich własnych zapasów produktów ropopochodnych na poziomie odpowiadającym, dla każdej z kategorii produktów ropopochodnych wyszczególnionych w art. 3, co najmniej sześćdziesięciopięciodniowej przeciętnej dziennej konsumpcji krajowej w poprzedzającym roku kalendarzowym.

Część krajowego zużycia produktów pochodnych ropy naftowej, wytwarzanych lokalnie przez Państwo Członkowskie, może zostać pomniejszona maksymalnie o 15 % całości tego zużycia.

Dostawy paliw dla statków morskich nie są włączane do obliczeń zużycia krajowego.

Artykuł 2

Nie naruszając przepisów art. 1, Państwa Członkowskie mogą wyłączyć przedsiębiorstwa z obowiązku utrzymywania zapasów w odniesieniu do ilości nieprzekraczających ilości produktów, które te przedsiębiorstwa wytwarzają z lokalnie produkowanej ropy naftowej.

Artykuł 3

Przy obliczaniu konsumpcji krajowej bierze się pod uwagę następujące kategorie produktów:

— paliwo samochodowe i paliwa lotnicze (benzyna silnikowa i paliwo do silników odrzutowych),

— olej gazowy, olej napędowy, nafta oświetleniowa i materiały pędne do silników lotniczych na bazie nafty,

— oleje opałowe.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji sprawozdania statystyczne wykazujące rzeczywiste zapasy utrzymywane w końcu każdego kwartału, sporządzone zgodnie z art. 5 i 6, określając liczbę dni średniej konsumpcji w poprzedzającym roku kalendarzowym, którym te zapasy odpowiadają. Sprawozdanie to musi zostać przedłożone w ciągu dziewięćdziesięciu dni od końca każdego kwartału.

Artykuł 5

W sprawozdaniach statystycznych dotyczących zapasów, określonych w art. 4, wyroby gotowe są obliczane zgodnie z ich

[1] Dz.U. 20 z 6.2.1965, str. 330/65.

rzeczywistym tonażem; ropa naftowa i półprodukty są obliczane:

— proporcjonalnie do ilości każdej kategorii produktu uzyskanego w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego w rafineriach państwowych danego kraju; lub

— na podstawie programów produkcyjnych rafinerii danego kraju na rok bieżący; lub

— na podstawie stosunku całkowitej ilości produktów podlegających obowiązkowi składowania, wytworzonej w poprzedzającym roku w danym kraju, do całkowitej ilości ropy naftowej zużytej w ciągu tego roku; powyższe stosuje się do nie więcej niż 10 % całkowitego zobowiązania w odniesieniu do pierwszej i drugiej kategorii (benzyna i oleje gazowe) i nie więcej niż 50 % w odniesieniu do trzeciej kategorii (oleje opałowe).

Jeżeli składniki mieszanek są przeznaczone do wytwarzania wyrobów gotowych wymienionych w art. 3, mogą być zastąpione produktami, dla których są przeznaczone.

Artykuł 6

1. Przy obliczaniu poziomu minimalnych zapasów, określonych w art. 1, do skróconych statystyk włącza się tylko te ilości, które będą całkowicie do dyspozycji Państwa Członkowskiego w przypadku powstania trudności w zaopatrzeniu w ropę naftową.

Zgodnie z przepisami ust. 2, zapasy te muszą być zlokalizowane na terytorium zainteresowanego państwa.

2. Do celów zastosowania niniejszej dyrektywy, zapasy mogą być tworzone na podstawie oddzielnych umów międzyrządowych, na terytorium jednego Państwa Członkowskiego na rzecz przedsiębiorstw założonych w innym Państwie Członkowskim.

W takich przypadkach Państwo Członkowskie, na którego terytorium zapasy są utrzymywane, nie może sprzeciwiać się przetransportowaniu ich do innych Państw Członkowskich; w miarę możliwości nadzoruje ono te zapasy, lecz nie wolno mu włączać ich do swoich sprawozdań statystycznych. Państwo Członkowskie, w którego imieniu zapasy te są utrzymywane, może włączyć je do swoich sprawozdań statystycznych.

Projekty umów wymienionych w pierwszym akapicie są przesyłane Komisji, która może wyrazić swoją opinię do wiadomości rządów zainteresowanych państw. Po zawarciu umowy notyfikowane są Komisji, która podaje je do wiadomości innych Państw Członkowskich.

Umowy spełniają następujące warunki:

— muszą odnosić się do ropy naftowej i wszystkich produktów ropopochodnych objętych niniejszą dyrektywą;

— muszą wyszczególniać procedury kontroli i identyfikacji objętych nimi zapasów;

— muszą być zawierane na czas nieokreślony;

— muszą zawierać klauzulę, że w przypadkach kiedy przewidują możliwość jednostronnego rozwiązania, rozwiązanie takie nie jest możliwe w przypadku kryzysu w zaopatrzeniu, i że w każdym przypadku Komisja jest wcześniej informowana o każdym rozwiązaniu umowy.

3. Uwzględniając przepisy ust. 1, do zapasów można włączać, co następuje:

— zapasy na pokładzie tankowców ropy naftowej będące w porcie w celu wyładunku, po dopełnieniu formalności portowych;

— zapasy utrzymywane w porcie wyładunku;

— zapasy utrzymywane w zbiornikach na wejściu rurociągów roponośnych;

— zapasy utrzymywane w zbiornikach rafinerii, z wyłączeniem zapasów w rurociągach i instalacjach rafineryjnych;

— zapasy utrzymywane w zbiornikach przez rafinerie i przez firmy przywożące, magazynujące i hurtowe firmy dystrybucyjne;

— zapasy utrzymywane w zbiornikach przez dużych konsumentów zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi obowiązku utrzymywania stałych zapasów;

— zapasy utrzymywane na barkach i statkach przybrzeżnych w trakcie transportu wewnątrz granic państwowych, jeżeli właściwe władze mogą kontrolować takie zapasy oraz pod warunkiem że mogą one być niezwłocznie udostępnione.

W konsekwencji należy w szczególności wykluczyć ze sprawozdań statystycznych lokalną, jeszcze niewydobytą ropę naftową, zapasy przeznaczone do bunkrowania statków morskich, zapasy objęte procedurą tranzytu, z wyłączeniem zapasów wymienionych w ust. 2, zapasy w rurociągach, w cysternach drogowych i kolejowych, w zbiornikach magazynowych stacji paliw i zapasy utrzymywane przez małych użytkowników. Ilości utrzymywane przez siły zbrojne i przez kompanie naftowe dla sił zbrojnych są również wyłączone ze sprawozdań statystycznych.

Artykuł 7

W przypadku powstania trudności z zaopatrzeniem w ropę we Wspólnocie, Komisja, na żądanie któregokolwiek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, organizuje konsultacje między Państwami Członkowskimi.

Poza przypadkami naglącej konieczności lub w celu pokrycia niewielkich potrzeb lokalnych, przed przewidzianymi powyżej konsultacjami Państwa Członkowskie powstrzymują się od korzystania ze swoich zapasów w ilościach, które spowodowałyby zmniejszenie tych zapasów poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego.

Państwa Członkowskie informują Komisję o wszelkich poborach ze swoich zapasów rezerwowych i czynią to w możliwie najkrótszym terminie:

— data, kiedy zapasy spadły poniżej obowiązkowego poziomu minimalnego;

— powody tego zmniejszenia;

— ewentualne środki, które podjęto w celu uzupełnienia zapasów;

— oszacowanie, o ile to możliwe, prawdopodobnego rozwoju sytuacji w odniesieniu do zapasów pozostających poniżej obowiązkowego poziomu.

Artykuł 8

Utworzenie zapasów wymaganych przez niniejszą dyrektywę nastąpi w możliwie najkrótszym terminie po jej notyfikacji, lecz nie później niż dnia 1 stycznia 1971 r.

Państwa Członkowskie informują Komisję o przyjętych w tym celu środkach.

Artykuł 9

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1968 r.

W imieniu Rady

V. LATTANZIO

Przewodniczący